

POD VLAJKOU BOHA VIRAKOČI

I.

Připlouvá. Břehy pevniny planou ve smyčkách,
oheň přeskakuje z – na, má charakter nášlapné
miny.

Vím já, jestli se zná?

Ale už stalo se, za potlesku vln, že vstupuje na
pevninu, aby protoulal pobřeží, aby podstoupil
konfrontaci s tuláky, kteří se mu představují
nevolností ze svých iniciál.

I ve své kostře je nachází, jsou mu páteří, ona
písmena, ti dva plazi, jsou tam! A je i dravec, jen
sejmout čepičku, zvednout paži – však nikdo si ho
nepodá. Od sokolníka. Od boha odvahy a vzrůstu.

II.

Shrbeni, už zas mlčky. Takto odladění pohořím,
s ním v měřítku jedna ku stu nabírají muži kurz
vnitrozemí, též zpovzdálí města na dlaně jako vodu,
a pak ji hltají a otravují svým bytím v bezpečné
vzdálenosti za hradbami.

Při každém jejich výdechu černota noci hrubne
o jeden dílek šílenství kalibrovaného na stupně
kamenného schodiště, po kterém ti muži kdysi
stoupali,

aby z něj posléze sbíhali s pocitem studu a za
řinčení viny obmotávající nohy jak řetězy,

aby až v přístavu se zastavili, až na lodi, a větrem
nechali se odváť pryč, tam, kde naděje, že k poutům
klíč –

III.

A zas jeden připlouvá. Vždy připlouvá jen jeden,
pak společně čekají na dalšího. Že by všichni
poztráceli Charóna a podrželi vědomí?
Nemyslitelné!

Ale jak píšu. A psací náčiní budiž mi svědkem
a rozhoupaná kajuta kolébkou, v které bych však
neměl usnout.

IV.

Protože usnout s tváří zabořenou v polštářích tmy,
kdy šíje ustrne, je jako stát na konečné, na níž
vyhasla tramvaj, jako zvednutý límec k ničemu.

A začnu-li uvažovat, že ta žena vedle mne
představuje toliko škrabošku tuhé zimy vzlínající
z mého středu, že mi v rozkroku chrástí hnízdo
z nalámaných větví a jediný z opeřenců, který tu
v té slotě proletěl, byl můj okřídlený plivanec coby
příspěvek do stejně zabarvených mraků,

začnu-li se tu celý takto zpodobňovat v praku,

jednou se stane, že sliny natáhnou příchut' olova
a ztěžknou, a rovněž stane se, že tramvaj konečně
nažhaví a já v ní cestou polykat budu muset své
stíny.

Měl zářit, přední vůz, měl ampéry bzučet a komicky
mnou kymáčet, ale když vás bude míjet teď a na
mysl přijde mávat: rakev Dvaadvacet, dík.

V.

Všímáte si? Ta věčná nedokonavost sloves!

Štve tak, že snad lze omluvit, když cokoli v nevoli
rozflákám, přestože marně; plnost života jeví se
v tvaru přesýpacích hodin

a kdoví, co ještě se žádá, abychom natahali, a kam:
na prezentace v PowerPointu, pod sebe, do rodin.

VI.

A z toho všeho nespím. Cítím tě za zády, byť
promlouváš z dále, když koldokola z vteřin spřádáš
iluzi konců.

Možná by palubou jiné lodě otřásal hřmot zvonců
a rodila by záchranné čluny a jistě miluji tak, že
pěna u huby oceánu vyplavuje vztek mořských
panen.

Víc nevymyslím, takhle k ránu.

Cítím tě za zády, pak v zádech, nakonec se
zvednutou přídílí letíme jak čepel nože a já učím se
tu mrtvou vodu polykat

a kam připluji, tam vymočit něco zlata.